

Ocena poljudno strokovne monografije »Čutim, torej sem!«

Avtor Izidor Gašperlin, specialist zakonske in družinske terapije, že v uvodu zelo jasno izpostavi namen poljudno strokovne monografije, način oziroma metodo, na osnovi katere pristopi k zelo zahtevni tematiki čustvenega razvoja posameznika v sodobnosti in kako priti do ustrezne razrešitve na osnovi terapevtskih pogovorov. Celotno delo zaznamuje zelo konkreten pristop, ki je vpet v strukturo celotnega dela ter kaže na avtorjevo zelo dobro poznavanje konkretnih problemov, s katerimi se srečuje vsak posameznik, ki si želi zavestno in polno živeti v družbi, v katero je postavljen. Delo je zato tudi metodološko ter strokovno zelo dobro zasnovano, kar daje celotnemu delu še posebno vrednost.

Poglavja, ki sledijo, so smiselno in logično razporejena in kažejo, da avtor ne uporablja samo metodo strokovnega pristopa, metodo izbire tem in poglavij ter podpoglavij, ki jo skrbno opredeljuje, ampak predvsem kaže na izjemno aplikativnost, saj artikulira kritične vsebine, ki jih naslavlja sodobna individualna, zakonska in družinska terapija, in sicer tako z vidika terapevta, kakor tudi s stališča sodobnega človeka, ki je spleten z najrazličnejšimi problemi, ki jih v vsej plastičnosti predstavlja sodobnost.

Celotno delo pa kaže na izredno originalnost misli, predstavitev različnih tem, avtorjevih pogledov in aplikacij ter integracijo le-teh v integrativno terapevtsko strukturo. Vse to daje delu globok vpogled v obravnavano vsebino, ki obenem kaže tudi na sposobnost avtorjevega kritičnega razmišljanja.

Lahko bi torej rekli, da poljudno strokovna monografija zakonskega in družinskega terapevta Izidorja Gašperlina predstavlja zelo pomemben prispevek k sodobnemu terapevtskemu pristopu, ki je zelo globoko dialogsko usmerjen.

dr. Christian Gostečnik

Komentar k fotografijam z razstave »Poti do sebe«

Kolekcija triindvajsetih fotografij, ki jih je avtor uporabil v knjigi, predstavlja dovršen in premišljen izbor. Vsaka zase govori svojo zgodbo, kot celota pa ponudijo še dodaten presežek - čudovito vzporedno pripoved, ki nežno nagovarja bralčev čustveni svet. Na prvi pogled so si fotografije zelo različne. Že iz navedb krajev se da razbrati, da so ujeti trenutki zabeleženi po celem svetu, v različnih časih in v različnih okoljih, od urbanega do naravnega. Kaj je torej tisto, kar fotografije povezuje v tako odlično zamišljeno celoto? Človek. Na začetku življenjske poti sicer še v prisotnosti starša, kasneje pa v položaju, ko se mora v svojem okolju zanašati najprej in predvsem sam nase. A vidi se, da to ne gre tako lahko. Majhen in nebogljen se v iskanju cilja večkrat počuti izgubljen in v dvomih, kako naprej. Kot da ne bi vedel, da so vsa ta potovanja iskanje nečesa, kar že ves čas nosi v sebi in se tega ne zaveda. Kot da ne bi vedel, da včasih najdlje pride tisti, ki se zna za trenutek ustaviti in v miru premisliti. Sprejeti sebe, zagrabiti izziv in živeti svoje življenje v vsej polnosti. Šele takrat postane bivanje lažje in, kot govori naslov zadnje fotografije - lahkotnejše.

Na fotografijah skoraj ne prepoznamo obrazov. Mogoče se zato z njimi še lažje identificiramo in vanje projiciramo svoja lastna občutja. To je tudi avtorjev namen - ne vsiljuje nam svoje lastne sodbe, ampak nas zgolj nagovarja, da o tovrstnih eksistencialnih vprašanjih razmišljamo tudi mi sami. Znova in znova, pa čeprav brez prave možnosti, da se dokopljemo do samega bistva. Verjamem, da se v tovrstni atmosferi zna bralcu zgoditi, da se ob zadnji fotografiji vrne na začetek knjige in znova prelista samo vzporedno fotografsko zgodbo. Morda ne samo enkrat.

Gašperlinova fotografska govorica je formalno izjemno dovršena in izpiljena. Kompozicijska in svetlobna uravnoveženost, velika globinska ostrina in občutek za detajl so že na meji perfekcije. Nasploh je postproduksijska računalniška obdelava, ki jo moramo v digitalni fotografiji seveda razumeti kot sestavni del ustvarjalnega umetniškega procesa, na izjemno visoki ravni. Po eni strani predstavlja njegov značilni avtorski umetniški podpis, po drugi strani pa je treba priznati, da ni sama sebi namen, ampak služi predvsem poudarjanju tistega, kar je v umetnosti bistveno - vsebine.

Matej Peljhan